

lieke omwentelingsproces; in dit tijdperk trad daarom ook een ver-
langzaming van het geestelijk ontwikkelingsproces op, vooral in te-
genstelling tot de voorwaartsstormende ideënvorming uit de vorige
burgerlijke omwentelingsperiode. De gevolgen waren, na de schitteren-
de conceptie van het Marxisme, een terugval: revisionistische twij-
felingen, opleving van burgerlijke kritiek, bij een deel der radikalen
dogmatische verstarung. Nu echter breekt weer een revolutionaire
periode aan; en zij zal zonder twijfel ook een snelle omwenteling der
geesten, een sterke vernieuwing der ideëen, een geweldige intellek-
tueele revolutie meebrengen.

[Faint, mostly illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst ver-
schijnt minstens één-
maal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

Soc. Geschiedenis
 Int. Instituut
 Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crises, welke in
steeds groter werkloosheid en
telkens diepere ontwringing
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongering zijn prijsgegeven.
De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbe-
dersklassen den strijd voor de
communistiche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
wekken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
roe DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-
CENTEN te verwesenlijken.
De groepen van Internati-

nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de parie-
mentaire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuze:
**ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Zevende Jaargang No: 7.
Mei 1934

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

EINDE en BEGIN.

Vele miljoenen arbeiders in de wereld - miljoenen alleen
en voor alles in Duitschland - werden geschokt reeds bij het eer-
ste bericht van de strijd in Weenen, in Oostenrijk. Ontelbaren in
Duitschland hebben gebeeft, ontelbaren hebben hun geweten voelen
knagen, vele duizenden hebben het verlangen bij zich voelen opko-
men, mee te willen doen, zich ten offer te mogen brengen, zich
daarmee van de schande te bevrijden, die de smadelijke en ten slot-
te weerzinwekkende ineenstorting van de apparaat-organisaties
van de IIe en IIIe Internationale over hen heeft gebracht, een
schande, waaraan ieder van hen zich in zijn binnenste mee schul-
dig voelt.

Bijna een week is er gestreden, dapper gestreden. Deze daad
op zichzelf zal een eereblad zij blijven in de lijdensgeschiedenis
van de omhoogworsteling van de meest geplaagde aller klassen.
Onafhankelijk van alle voorafgaande kritiek, onafhankelijk van
alle kritiek die noodzakelijk moet volgen, blijft bestaan de aan-
sporende uitwerking van de daad, die blijft, ook wanneer ze alleen
maar het eind is, het eind van een maatschappelijk reeds lang
plaats vindend noodzakelijk verval. Geen kenner der geschiedenis;
geen politicus en geen theoreticus zou een overwinning in Oosten-
rijk hebben mogen verwachten. Het einde van deze organisatie van
de arbeidersklasse was zeker, haar verdeeldheid ondanks de inner-
lijke eenheid reeds lang niet meer te miskennen. Het overwicht
hadden ook hier de parlementaire illusies, ook hier de dwalingen
van de leiding- en apparaatorganisatie, ook hier het klasse-
verradend vakverenigingsreformisme. Ook hier werd de arbeiders-
klasse van een hoogkapitalistisch land uitgeleverd deels aan
het demagogische en ten slotte klasse- en werkelijkheidsvreemde
reformisme van de IIe Internationale, deels aan de gewetenlooze
machtspolitiek van het niet minder klassevreemde reformisme van
de IIIe Internationale.

Het smadelijke verraad en de ineenstorting van het gecorrumpeerde apparaat dat in Duitschland de doeleinden van Moskou's buitenlandse politiek moest dienen, dat was de slotstreep onder de ontwikkeling van de IIIe Internationale. Oostenrijks arbeidersorganisatie was tot daartoe in de oogen van de meesten het theoretische kernstuk van de IIe Internationale. Het is praktisch op de proef gesteld en kapot gegaan, en daarin en daarmee de IIe Internationale, hoe ook de verdere ineenstorting van haar overblijvende secties mag verlopen. Maar het is niet weerloos kapot gegaan. Elke beschouwing moet zich vrijhouden van die kleinzielige reformistisch kapitalistische concurrentiemethode, die de arbeiders als voorwerp voor hun politiek wijs zou willen maken, dat de overwinning altijd mogelijk is, hoe ook en waar ook wordt gestreden, als zij maar de leiding in handen hebben. De nederlaag op dit oogenblik en in dit deel van de maatschappij was niet af te wenden, zoowel om subjectieve als om objectieve redenen. Nog maakt de arbeidersklasse in haar omhoog worsteling de narigheid van de leerjaren door. Nog is de weg van de internationale arbeidersklasse de weg van steeds nieuwe nederlagen, al is het ook op aldoor wijder grondslag en van internationaal steeds verstrekkender betekenis. Maar zooals iedere zware nederlaag bron van ellende voor de enkeling en voor het geheel is, zoo kan ze ook zijn en moet ze worden het begin voor een nieuwe oriëntatie, bron voor het weer tot zichzelf komen van de klasse. Theoretisch en praktisch moet worden begrepen, dat het nieuw-organiseeren van de klasse in de eerste plaats uit moet gaan van de politiek-economische werkelijkheid in het kamp van de klassetegenstander en evenzoo en daarmee samenhangend van de internationale saamhoorigheid van de theoretisch-practische eenwording van de internationale arbeidersklasse. De internationale klassenstrijd is de spil voor theorie en praktijk van een klasse, die uit wil en uit moet uit de gebondenheid in politieke ruimten, waarin ze de kracht verliest, om onderwerp van de geschiedenis te zijn.

Draagster van haar eigen lot, dat het lot van de wereld wordt. De arbeidersklasse van de wereld staat met deze volkomen nieuwe oriëntering op zuiver internationale klassegrondslag eerst in het allereerste begin. Eerst uit en door de volkomen ineenstorting van alle oude en lang verouderde organisaties zal de noodzakelijke breede grondslag voor een nieuwe internationale klasseorganisatie kunnen ontstaan. Nog staat een menigte van verdere ineenstortingen te wachten. Nog zal een menigte van nieuw ontstane brokstukken van het oude kaliber weer moeten worden stukgeslagen. Nog zal een groote hoeveelheid overijldheid, een menigte moed-insprekende illusies naar de bliksem gaan, die de moeilijkheden in het kamp van de tegenstander overdrijven en overschatten. Nog zal een menigte in blinde ijver gegrepen parolen tot verzamelen weer uiteenspatten, nog zal een menigte uitingen van reeds half doode organisaties voor goed tot zwijgen moeten worden gebracht. Daarbij zal verraad, omkooprij, schurkerij van ieder soort groeter omvang aannemen dan ooit.

Niets zal ontbreken, wat de verheffing van een klasse kan tegenhouden, die de zwakste is en tegelijk de sterkste kan worden, die de wereldgeschiedenis van klassenstrijden heeft gezien.

Zoo kan en zal de nederlaag in Oostenrijk - objectief een eindpunt - echter subjectief voor vele miljoenen een begin kunnen zijn, van toenemende zelfbezinning en verheldering. Vooreerst triomfeert stellig de tegenstander. Weer kan het beest van de orde uitrazen, weer wordt een keer het socialisme, het communisme, het marxisme - en wat de naam voor de geest en wil van de zich verheffende klasse ook zijn mag - "uitgeroeid". Zoo werd het "uitgeroeid" en do dichtbij liggende tijdvakken te noemen in het groote communistenproces omstreeks de helft van de vorige eeuw, dan 20 jaar later na de val van de Parijsche commune; "uitgeroeid" door Bismarck met de tuchthuiswetten der 80er jaren, nu weer is het "uitgeroeid" in het Duitschland en Oostenrijk van tegenwoordig. Elk tijdvak was nederlaag, elk tijdvak toont zijn bijzonder gezicht, maar elk toont ook de steeds verder en dieper grijpende doordringing van de bestaande wereldorde met de groei en de wilsvorming van de arbeidersklasse van de wereld.

Bij een eerste belichting van de gebeurtenissen in Weenen, zooals we die hier willen geven, verdienen van de kant van de arbeidersklasse en haar tegenwoordige strijd 3 complexen bijzonder de aandacht, die zich wederkeerig in elkander oplossen.

Het eerste betreft de lesson uit de afgelopen strijden in betrekking tot de machteloosheid van elke organisatie, die geen andere internationale grondslag kent dan de apparaat- en congres-internationale van tot dusvor; de machteloosheid van elke organisatie in het gebied van het hoog-kapitalisme, die door dik en dun bij parlement, leidersysteem en legaliteit zwoert, die de il-legaliteit alleen kent (-op dezelfde manier, zij het ook niet zoo scherp als bij de IIIe Internationale-) zoover het gaat om geheime militaire dressuur en andere zuiver technische aangelegenheden van bepaalde deelen van hun leden. Naar voren komt de machteloosheid van elke organisatie, die als de vroegere in politiek- en vakverenigingsfront verscheurd, steeds opnieuw in het geval van algemeene staking en actie, of hoelomaal niet bijeen te brengen is, of na een voorbijgaande korte samenwerking zich uit elkaar werkt, in deelen die elkaar verlammen wanneer niet nog smadelijker dingen gebeuren.

Het 2e complex is Oostenrijk als land in zijn bijzondere positie, als een soort laboratorium om proeven te nemen voor de grootkapitalistische machten. Oostenrijk heeft sinds de wereldoorlog alleen nog het karakter van een filiaal van hoogkapitalistische, vooral financieel kapitalistische machten met regeering, wier taak vooral was elk oogenblik voor deze heeren de economisch-politieke diensten te verrichten, en binnen dit raam in het bijzonder de uitplundering van de arbeidersklasse. In dit oogenblik wordt Oostenrijk het terrein om proeven te nemen voor de studie van de in het hooft gebied van het hoogkapitalisme rijnende klassedictatuur der bourgeoisie, een dictatuur zonder de omweg over een politiek kleinburgerlijk dictatuur, die niet organisch uit de maatschappij ontstaan is, zooals die onder bijzondere omstandigheden die we nog moeten belichten, in Duitschland werd geboren.

Het 3e complex is de bijzondere positie en betekenis van het nationaal-socialisme in Oostenrijk, dat vooral in zijn rol als buitenlandse politieke factor in de Duitse politiek moet worden gezien. Hierop berust zijn oorspronkelijk jammerlijke, zij het ook marktschreeuwerige machteloosheid, hierop zijn huichelachtig putschistische tactiek, hierop zijn Judasrol bij de laatste gevechten, evenals zijn heel goed mogelijke en onder bepaalde omstandigheden zich heel snel voltrekkende samenwerking met de komende grootburgerlijke kapitaal-dictatuur. Hierop berust aan de andere kant ook de onuitsprekelijk smerig leugenachtige persveldtocht van het officiële Duitsland, juist in de tijd van de laatste gevechten, die alleen nog werd overtroffen door de brutaliteit zich aan te stellen, alsof het officiële Duitsland sympathie voelde voor de door Dolfuss mishandelde marxistische proletarieërs. Maast deze ervaringen, waarbij nog de opnieuw versterkte waarheid komt, dat de arbeidersklasse in het eerste stadium van de werkelijke strijd alleen zal staan, treedt nu echter ook de verheffende en eveneens opnieuw bevestigde ervaring, dat de klasse der arbeiders kan strijden, ook onder de bezwarende omstandigheden, ja letterlijk in een wereld vol tot de laatste tanden bewapende klassetegenstanders, dat ze kan strijden, zooals ze steeds in haar revolutionair meest verheven oogenblikken heeft gestreden en verder zal moeten strijden. Die politiek en tactiek van de IIIe Internationale, die het gros van haar aanhangers niets anders in kan gieton als zich te beroepen op het geweld, en wel op het geweld als het alpha en omega van alle klassenstrijd moet noodzakelijk bankroet gaan, want dat is een politiek van de burgerlijke kapitalistische maatschappij, die openlijk of verkapt de haat, de wraakzucht en de vorgolding als onafwijsbare middelen bezig is aan te kweken. Maar evenzoo raken de dragers van die politiek in een slop, die hun eigen lafhoid, hun materieële, maar ook geestelijke gebondenheid aan het kapitalistisch eigendom tot de politieke theorie van de geweldloosheid om elke prijs voor te wijken voor de revolutie. Beide opvattingen hebben onontkoombaar tot gevolg het losmaken en opvoeren van de laagste egoïstische instinkten. Ze dienen alleen tot bevrediging van het egoïsme van de onkoning. In geen geval bevorderen of brengen ze voort dat klasseegoïsme, dat weet en moet weten, dat de klasse alleen godiend is, ja, dat de opheffing van iedere klassenmaatschappij pas mogelijk wordt, als zich het egoïsme van de onkoning weet op te lossen in de wetenschap en de daarmee verbonden daad, dat de klassenstrijd van de arbeiders niets te maken heeft met de bevrediging van zuiver persoonlijke belangen, niets te maken heeft met de vernietiging van ontelbare menschenlovens, maar enkel en alleen te maken heeft met de verovering van de macht, maar alleen met het doel de tegenwoordige grondslagen van de productie om te vormen. Geweld in de vroegere zin was middel in dienst van een klik, een minderheid, voor hun eigen bijzondere doeleinden. Maar het geweld en het gebruiken van geweld in de zin van de zich verheffende arbeidersklasse is geen aangegonheid van de een of andere onkoning, het komt voort uit het begrip van de noodzaak en tegelijk van de grenzen van het gebruiken van geweld.

Dit begrip is een stuk van de ontwikkeling van het klassebewustzijn zelf. Het is gesteld klassebewustzijn, dat verworven wil en moet worden zooals alle andere voor de strijd der arbeiders noodzakelijke eigenschappen.

Naast de drie complexen, die bij beschouwing van de toestand in Oostenrijk door de arbeidersklasse als de voornaamste in het gezichtsveld van hun weten en willen moeten worden betrokken, staan natuurlijk verdere problemen. Zoo bijvoorbeeld dit, dat Oostenrijk in het spel van de politieke machtspegingen van de grootmachten en in het bijzonder van Italië laat zien. Een politieke machtsstrijd, die zich in de eerste plaats tegen de Duitse concurrent richt, hoe dan ook binnen dit raam van buitenlandse politieke nijdver - d.w.z. in de verhouding van het nazi-Duitsland tot Mussolini's fascistisch Italië - de niet meer te overtreffen lafheid, huichelarij en machteloosheid van de Duitse regering te voorschijn komen.

We kunnen hier op deze vraagstukken niet nader ingaan. Een laatste ding moet echter duidelijk worden uitgesproken: wat in Oostenrijk gebeurt is, kan en mag niet zoo gauw in de draaikolk van de vergetelheid verzinken. Wat hier gebeurt is, is voor de arbeidersklasse niet een gebeurtenis uit vele, maar het is in dit tijdvak de gebeurtenis, die in samenhang met de vraagstukken van de IIe en IIIe Internationale tot in de kleinste bijzonderheden opheldering geeft, en, samen met de lessen die daaruit volgen, in het bewustzijn van de arbeidersklasse moet worden gebracht. Nog eens zij gezegd: Het is een einde, maar het moet tegelijk het begin worden voor een grondige nieuwe oriëntering, niet van afzonderlijke groepen, maar van de heele arbeidersklasse.

Een jaar is verlopen sinds de omwenteling in Duitsland. Wat is de balans? - Onder een reeks bijzonderheden van de Duitse situatie slaagde het nationaal-socialisme erin, door te breken tot de kleinburgerlijke-politieke dictatuur. Tot deze bijzonderheden behooren vooral de positie van Duitsland op het grensgebied tusschen Oostelijke agrarische en Westersche industrieële verhoudingen, behooren zijn eigen agrarische verhoudingen, zijn monarchistische en feudale traditie en in samenhang daarmee de politieke eunuchenaard van zijn burgerij, behooren zijn sterke kleinburgerlijke traditie en eindelijk ook de bijzondere kleinburgerlijke ontplooiing van de organisatie der arbeiders zelf. Het kapitalisme - van begin af geen oogenblik ernstig uitgeschakeld - is na een jaar van deze dictatuur vaster dan te voren in het bezit van de economische macht, en het begint met groote snelheid aan zijn kleinburgerlijk politiek gezicht, de klour en de trekken van zijn eigen politieke houding te geven.

Voor het nationaal-socialisme, zooals dat weloor zich zelf begreep, zijn de wittebroedseken al lang voorbij. In alle doorslaggevende punten toont het zich van dag tot dag als niets anders dan als een uitvoerend orgaan van de kapitalistische wil. Hoe staat het met de opheffing van de ronte-slavernij, met de nationalisatie van de banken? De heer Feder voelt zich verkeerd begrepen en de heer Schacht lijkt een vrolijke spotvogel te zijn.

Hoe staat het met het breken van de ketenen van Versailles? Hoe met het versaan van het grooteigendom, om maar heelemaal te zwijgen van het door hoge belastingen ongedaan maken van de oorlogswinsten en onteigening van onrechtmatig verworven grondbezit.

Hoe staat het ten slotte met de opheffing van de werkloosheid? Met de brutale opheffing van allerlei soorten steunverlening, met statistische oplichterstrucs kan men cijfers vervalschen, maar niet de feiten. En hoe staat het met het uit de weg ruimen van de corruptie, de opheffing van alle mogelijke bonzengedoe?

Alles zou grondig veranderd worden. Het is grondig anders geworden, wanneer men daaronder verstaat: pathologische zelfverheffing, bonzenstelsel en partijleden-ambtenarij in tot nog toe ongekende mate, de lafste leugenachtigheid en de laaghartigste huichelarij, laf en schaamteloos in de buitenlandse politiek, brutaal en sadistisch in de binnenlandse politiek - dat alles woekert niet meer wild zoals vroeger, maar het is - grondig nieuw - gecentraliseerd, voor een deel zelfs geconsessionieerd, en in ieder geval is alles tot organisch bestanddeel van deze dictatuur van dit stelsel geworden. - Bij dit alles komt een geestelijke woestenij die eenig in zijn soort is, de vorming van een poel, waaruit de bekrompenste domheid in bondgenootschap met allerlei ideologische vaagheid, traditiavervalsching, kleinburgerlijke personeersverafgoding haar meest stinkende bloesems ontplooit.

Geen wonder, dat na zulk een jaar in dienst van de kapitalistische meesters voor een reeks van sociale lagen der bevolking het eerste begrip over het werkelijke wezen van het nationaal-socialisme begint door te breken. Ten slotte begrijpt ook de geestelijke stumper. Ten slotte ontgaat ook hem niet de tegenpraak tusehen de eeuwig herhaalde verzekering, dat tegenwoordig waarheid, rechtvaardigheid, trouw, eerlijkheid, de krachten zijn die de staat beschermen en tusschen de bodemlooze leugenarij van de niet verboden pers van de eerste tot de laatste regel.

Hij begint te begrijpen, wanneer hij aan eigen lichaam de toenemende verslechtering van zijn levenspeil begint te voelen. Hij begint te begrijpen, ook als zijn loon in naam niet wordt verlaagd, maar de aftrekken voortdurend grooter worden. Overigens worden de loonen verlaagd. (Een natuurlijk niet voor de dagbladpers bestemde ambtelijke statistiek geeft b.v. voor de textielarbeiders een daling van het loon op 87%, een stijging van de kosten voor levensonderhoud tot 107%). Van dit eerste begripen tot de verdediging of zelfs de aanval is natuurlijk nog een groote stap.

De arbeiders komen voor georganiseerde verdediging voorloepig niet in aanmerking. Nog drukken op hun overwegend de gevolgen van de ineerstorting. De doorslaggevende kleinburgerlijke groepen?

Nog hebben ze genoeg aan het zien van een onkol feit: Het feit van het volkomen neerslaan van de arbeidersklasse, het neerslaan van alle beweging van haar zelfstandige verhooffing tegen de burgerij. De arbeider in het derde Rijk is volalagen knecht geworden, knecht bij het zoeken van werk, knecht in de werkplaats, knecht in zijn vrije tijd, knecht nog in de slaap en in de dood. En dat is dan ook de diepste historische betekenis van deze overgangstijd van nationaal-socialistische hoerschappij:

om aan de kapitalistische meesters weer de grootst mogelijke ongestoorde uitbuiting mogelijk te maken. Voor zulk een prijs is het kapitalisme ten slotte bereid, ook een zekere tijdelijke, trouwens tot het uiterste beperkte, intooming van zijn eigen levensuitingen op de koop toe te nemen.

Hand in hand met dit ontrenten en knechten gaat de koortsachtige bewapening, vermilitarisering, kazerneering, een zekere kunstmatige opleving door de productie van oorlogsmateriaal bij een al niet meer te overziene geldverspilling. Zoals in de tijd van de wereldoorlog.

Zoo ziet het er in Duitschland uit in een tijd dat een nieuwe wereldexplosie op til is, waarvoor Azië, de wereld der boerenvolken, de tegenstellingen Japan-Amerika-Engeland enerzijds, Japan-Rusland-Engeland anderzijds de brandhaarden beginnen te vormen.

In een dergelijke toestand groeit de taak waarvoor de arbeidersklasse der wereld staat, tot in het onmetelijke. Maar ze is niet zoo onmetelijk - bezien in de dialectiek van haar ontwikkeling tegenover de tegenstander - dat ze niet volbracht kan worden door een klasse, die uit haar nederlagen nog altijd de weg tot nieuwe ontwikkeling, nieuwe aanvalspunten en nieuwe opkomst heeft gevonden, maatschappelijk vinden moest. - De laatste ineerstoringen zijn het eind en tegelijk het begin van een nieuwe periode van internationale klassenstrijd, van internationale klasseorganisatie. En juist het gebied van Midden-Europa, waar de slagen het eerst en het zwaarst vielen, zou volgens alle vooruitzichten binnen afzienbare tijd opnieuw in het middelpunt van nog grooter en verstrekkender gebeurtenissen moeten komen te staan.

De balans van het laatste jaar heeft, in zoover als ze het bijzondere veld van de arbeidersklasse zelf raakt, uit een verschrikkelijke practijk ervaringen laten leeren, die tot kennis van ledereen moeten worden. We noemen slechts enkele van de voornaamste: een eerste heel belangrijk punt is het bankroet van iedere burgerlijke ideologie. Maar niet minder belangrijk is het bankroet en de practische vernietiging van een zeker soort "ook-Marxisme", dat zich als een soort wereldbeschouwing in de vestjeszak hoovaardig tevredenstelde met niets dan schematische analyses, zonder zich te bekommeren om de nooit in een rechte lijn verlopende ontwikkeling der klassentegenstellingen en de levende maatschappelijke krachten totaal miskennend. - Een derde punt is de ontmaskering van Rusland, van het zogenaamde vaderland van alle proletariërs. De ontmaskering van het bolsjewisme als een ploittiek stelsel, dat tot het uiterste heeft bijgedragen tot de materiele en voor alles geestelijke corruptie van de internationale arbeidersklasse, tot het uiterste heeft bijgedragen tot het verhinderen van haar maatschappelijke zelfstandige ontplooiing, die ontmaskering zal ongetwijfeld een stap voorwaarts zijn, hoe zwaar voor velen ook de weg mag zijn van de eerste opheldering tot aan de bevrijding van alle tot gewoonte geworden makkelijke illusies.

Hoe sneller dit losmaken verloopt, hoe sneller tegelijk de verbinding tot stand komt met die deelen van het Russische proletariaat, die in het ontstaan van de nieuwe klasse-internationale der wereld ook de spil voor hun handelen zien, hoe sneller de arbeidersklasse zich herstelt uit de tegenwoordige machteloosheid, zich verheft uit het bloedmoeras van slachtoffers zonder doel.

Het volgende punt is dat aan het licht is gekomen hoe volkomen verouderd alle soorten massa-organisaties zijn van het slag van de IIe en IIIe internationale. Massa-organisatie bestaande uit een lichaam van functionarissen plus stemvee, uit een leiderschik plus een afgeëxerceerde massa. De organisatie van de toekomst zal een eenvormige, netvormige internationaal naar binnen en naar buiten uitgebouwde klasseorganisatie zijn, haar leden een eenheid uit klassebewustzijn en karaktervastheid.

Niet meer massa in de oude zin, maar klasse in iedere zin van het woord. Zulk een organisatie is bij voorbaat illegaal, niet illegaal zooals "ijzeren front", "Schutzbund", "rood front" enz., maar illegaal in zijn geheel, omdat elk van haar bewegingen alleen internationale politieke aanval tegen de heerschende orde kan zijn. - Het tegenwoordig tot een krankzinnige strijd opgevoerde nationalisme is enkel het bewijs, dat de internationale gedachte aan het doorbreken is, al bewoog die zich ook nog op dwaalwegen, zooals de hoop op internationale verwickelingen ter bevrijding uit de tegenwoordige ketenen. Het groote internationale parool van het volgende tijdvak in de ontwikkeling van de arbeidersklasse kan slechts zijn: **ORGANISEERT JE AL S K L A S S E !** Dan en dan alleen zal ze weer rijp worden voor de nieuwe en krachtiger aanval.

MEDEDEELINGEN.

Marxistische Geschriften.

We zijn begonnen met het uitgeven van een serie brochures onder de naam "Marxistische Geschriften". 't Eerste nummer is juist verschenen en bevat een aantal overdrukken uit het P.I.C. Men vindt hier het standpunt der G.I.C. inzake Bedrijfsbezetting, Oorlogsverhindering, Individuele Daden en Boicottactie tegen Duitschland. De prijs van deze brochure is tien cent.

't Tweede nummer in deze serie Marxistische geschriften wordt een overdruk van de bekende brochure van Pannekoek over "Darwinisme en Marxisme". In 't Bijzonder voor de jongeren en voor scholingscoursussen drukken we dit boekje nog eens af. Het is onontbeerlijk voor inzicht in de ontwikkeling in natuur en maatschappij.

PROGRAMS en INFLATIE

De Duitse minister voor de propaganda, Göbbels, heeft in het sportpaleis te Berlijn een rede gehouden, waarin hij ernstige bedreigingen richtte tegen de Joden, scherpe kritiek oefende op de katholieke geestelijkheid, en waarschuwde tegen pessimisme wegens orisisverschijnselen.

Aan het verslag in het dagblad "de Telegraaf" ontleenen wij:

"Wanneer thans nog een deel van het buitenland ons anoniem boycot, dan weten wij heel goed dat de schuld daarvan bij onze Joodsche medeburgers ligt. (levendige instemming)
"Ik kan echter niet, omdat de Joden in het buitenland ons boycotten, in het binnenland de wetgeving betreffende de Joden intrekken, maar wij moeten die crisis doorstaan.
"(grootte instemming)

"De Joden meenen misschien hun Joodsche medeburgers met hun optreden een dienst te bewijzen. Zij doen het ergste wat zij kunnen doen, want zij moeten niet gelooven dat wij, indien zij inderdaad den boycot zoover drijven, dat hij werkelijk een ernstige bedreiging voor onze economische situatie wordt, daarom de Joden vrijuit zullen laten.

"De haat, woede en wanhoop van het Duitse volk zullen zich dan in de eerste plaats tegen diegenen richten, die men in het land zelf kan grijpen."

Alzoo roept de Duitse minister voor de propaganda openlijk op tot programs. Het is niet de eerste maal dat de Jood in de geschiedenis de gebeten hond is. Daar waar de adel het langst stand hield, en de kapitalistische productiewijze de bourgeoisie niet tot leidende macht in den staat kon maken, bleven de programs het langst bestaan. Men zou door het midden van Europa van Noord naar Zuid een lijn kunnen trekken, die dan ongeveer de grens aanduidde, waar totaan de Russische revolutie, het antisemitisme in al zijn kracht stand had weten te houden. Het is tevens een politiek-economische grens. De programs in het Oosten van Europa dienden om de woede der arme boeren af te leiden, en tevens om de adel in de angst en wanorde gelegenheid te geven van zijn oude schuld af te komen. De positie van de Jood was vreemdeling, handelaar, en geldschiter van de adel.

Onder middeleeuwsche productieverhoudingen zagen de handelaars en handwerkers in iedere koopman van elders een indringer. Zij eischten de winst voor zichzelf op. De Jood die bijna speciaal op dit soort losse handel was aangewezen, de Jood die geen "burgerlijke eer" bezit en daardoor ook niet belemmerd wordt in z'n optreden, stond en staat heden ten dage nog bij de handelsdrijvende middenstand slecht aangeschreven. Met verbeterden tijd ziet de "nette winkelier" de Jood langs de straten z'n waren met groote bewegelijkheid aanprezen, de vliegende winkels komen ongaan.

Hij wordt belemmerd door zijn begrippen van "fatsoenlijk burger" om "met een kar te gaan". Het avontuurlijke leven van vandaag wat verliezen, morgen wat verdienen, beangstigd hem, het is hem vreemd. Is het wonder dat de Joden met de in de eeuwen veroverde "handelsgeest" beter slagen juist alnaarmate de concurrentie scherper vormen aannaemt? Bij de groote industrieële en handels-bourgeoisie verdwijnt echter het anti-semitisme. De Joodsche bankier, warenhuisbezitter, industrieel verkeert in dezelfde economische positie als zijn christelijke of liberale rivalen; te zamen met hen oefent hij de politieke macht uit, te zamen met hen geniet hij eer en aanzien. In de politiek krijgen de Joden dezelfde rechten, de assimilatie neemt een aanvang. Slechts weinigen zullen dan ook gedacht hebben, dat het anti-semitisme nog eenmaal in de geschiedenis een dergelijke rol zou spelen, en dat de verbeten woede van de berooide middenstander, wiens afgestudeerde zoons het in de politiek, in de rechtswetenschappen ook al tegen de Joden af moesten leggen, (de van huis meegekregen, gewiekste zelfstandigheid is den burgerman ook hier den baas) weinigen zullen hebben gedacht dat deze woede het kapitalisme zou dwingen het anti-semitisme door zijn kleinburgerlijke vertegenwoordigers te laten prediken en openlijk tot progroms op te roepen. Zien wij echter hoe een ontzettend groot gedeelte de kleine middenstand nog uitmaakt in deze maatschappij, dan is dit niet te verwonderen. Wij hadden wel gedacht dat het proletariseeren der middenstand aanstonds een kracht zou worden die het proletariaat in z'n strijd te hulp kwam. Dit zal ook mettertijd gebeuren, doch de traditie is sterk.

De Deutsche communisten hebben gedacht, dat zij de aspiraties der in verdrukking gekomen middenstand over konden nemen. Zij dachten, dat zij door het anti-semitisme in hun propaganda op te nemen, de middenstand zoodanig niet kon lokken, dan toch kon "neutraliseeren", zoodanig zij dat zeggen, dus niet aan de zijde van het kapitaal laten vechten.

"Het Deutsche Rijk, de Deutsche kultuurgemeenschap, de eenheid der natie, kunnen alleen gered worden, als gij mijne heeren van de Deutsch Völkische zijde (de fascistten - P.I.C.) erkent, dat gij gemeenzaam met ons moet strijden, met de massa's, die in de Kommunistische Partij georganiseerd zijn...."
".....Gij roept tegen het Jodenkapitaal op mijne heeren?"
"Volkomen juist. Trap de Jodenkapitalisten neer, hang ze aan de lantarenpaal op, vernietig ze." Zei Ruth Fischer bestuurslid v/d K.P.D., op een vergadering van studenten 25 Juli 1923.

In de discussie zei Dr. Rosenberg (K.P.D.) :

"De K.P.D. zou met een groote lijst van dooden naar voren kunnen komen (Liebknecht, Rosa Luxemburg), maar het verleden moet begraven blijven, het gaat er nu om, de dingen die ons (de K.P.D. en de fascistische heeren van de Deutsch Völkische zijde - P.I.C.) voreenigen naar voren te brengen."

Zoodanig te voorzien was is deze politiek in haar tegendeel verkeerd. Wanneer het er om gaat op het gevoel te werken, beschikt het kapitalisme over veel en veel machtiger middelen dan het proletariaat. Zelfs het proletariaat weet zij voor een groot gedeelte door die middelen aan zich te binden, laat staan een klasse, die haar geestelijk zooveel nader staat.

Doch waar wij speciaal de aandacht op wenschen te vestigen, is het verband tusschen de progromhetze en de economische toestand van Deutschland.

Met alle mogelijke middelen tracht de Deutsche regering een inflatie te voorkomen, doch zij komt er steeds dichter bij. En deze inflatie is niet dezelfde, als de Engelsche en Amerikaansche, integendeel, ze zal veel meer lijken op die van de jaren 1922 - '23. De Deutsche circulatiebank beschikt namelijk over bijna geen goud, zoodat dit een ongecontroleerde ontwaarding van het Deutsche geld wordt.

"Wanneer dezen zomer 5 miljoen menschen weer tewerk (lees: zullen -P.I.C.) worden gesteld dan twee jaar geleden, dan spreekt het vanzelf dat daarvoor grondstoffen noodig (lees: zullen -P.I.C.) zijn, die ingevoerd moeten worden. "Die invoer moet betaald worden en daardoor verminderen de deviezenvoorraden..... De regering wil de valuta stabiel houden en liever de gevaren en crisis overwinnen, dan het volk voor zijn spaarduiton verplichten."

Het praatje van de grondstoffen daargelaten, is de toestand dus zoo, dat over de goudvoorraad niet eens meer gesproken wordt. De wisselkoers schijnt uitsluitend instand gehouden te worden met deviezen, met vorderingen op het buitenland. De betalingen aan het buitenland, die alle over de rijksbank loopen, gaan uiterst onregelmatig en langzaam, wat zijn oorzaak vindt in de moeilijkheid aan buitenlandsche valuta te komen.

Deutschland kan slechts betalen, wanneer het eerst zooveel verkooft heeft, dat zij met de zoo ontstane vorderingen de schulden betalen kan; vandaar dat het zoolang duurt voordat de buitenlandsche leveranciers hun geld krijgen.

Al is het praatje van de liquideering van de werkloosheid en de daardoor ontstane groote grondstoffen invoer niet juist, één ding wordt hier bevestigd. De invoer is te groot ten opzichte van de uitvoer. Handelsbalans en betalingsbalans zijn dus passief. Deutschland kan niet concurreren op de wereldmarkt, het kan niet met zijn prijzen over de tolmuren springen, en als industrieland kan het toch niet meedoen aan de valutaoorlog. Een inflatie zou Deutschland zeker voor een oogenblik ten goede komen, doch de Deutsche bourgeoisie vrees een paniek; de vorige inflatie ligt nog versch in het geheugen, daarenboven, en dat is de hoofdzaak, de inflatie zou hals over kop gaan. Een stabilisatiefonds oprichten met milliardden goud, zoodanig Engeland en Amerika deden, kan Deutschland niet. Het bevindt zich in een onoplosbaar dilemma. De Deutsche machthobbers vreesden dat zij de inflatie niet zullen kunnen vermijden. De gedupeerde middenstand moet afgolcid worden.

De Joden hebben het gedaan, de Joden in het buitenland met hun boycot. Slaat ze daarom in het binnenland dood. Sleep Torgler en Thälmann voor de rechter, ook dit tooneel zal de geëxalteerde geest voorloepig nog voedsel geven, maar dan..... maar dan.....

We kunnen niets met zekerheid zeggen, in het kapitalisme steken vele mogelijkheden, doch dat dit jaar belangrijke dingen kunnen gebeuren, die de geheele wereld een ander gezicht zullen geven, is lang niet uitgesloten.

De Boycot-leuze.

In bovenstaand artikel word er de aandacht op gevestigd, dat de Duitse bourgeoisie met de boycot-leuze van pacifisten, communisten, rechtsche en linksche sociaal-democraten, een dankbaar gebruik maakt om de werkelijke oorzaken der dreigende economische ineenstorting te verbergen. "Het buitenland boycot ons, de gevluchte Joden en revolutionairen hebben het gedaan." En de revolutionairen? dragen er het hunne toe bij om de leugen der nazi's des te geloofwaardiger te doen voorkomen, door deze boycot in z'n werkelijke en mogelijke gevolgen overdreven voor te stellen.

In werkelijkheid heeft Duitschland weinig of geen last van de boycot ondervonden, en de opstellers van die leuze hebben zelf ook niet aan het succes geloofd. Maar, meenen zij, als leuze kan de boycot dienen om al wat anti-fascist meent te zijn te verzamelen..

Het is weer een van de vele middelen, om de massa's onder je bereik te krijgen en te beïnvloeden; mocht dit middel het economisch leven van Duitschland beïnvloeden, dan kan Eil'ler z'n belofte niet gestand doen, en komt het proletariaat in opstand.

De massa's zijn thuis gebleven, van de boycot hebben ze zich niets aangetrokken. Het economische leven in Duitschland is er niet in 't minst door gestoord geworden. Doch terwijl Hitler z'n beloften niet heeft kunnen houden, wordt de z.g. boycot meesterlijk door hem uitgebuit. De nazi's verschijnen als de verdrukte onschuld, als de van alle kanten door het buitenland belaagden. En zoo is dit staalje van practische partijpolitiek in z'n tegendeel omgeslagen. Het heeft het nationalisme in Duitschland en daarbuiten versterkt. Wie roept boycot Duitschland! spreekt daarmee uit, dat het in eigen land toch maar heel wat beter is. Het blad van de O.S.P. ging zoover, om in het gedrukte letters tot de "socialistische" oorlog tegen Duitschland op te roepen. Bij een werkelijke oorlog zal de bourgeoisie dit nummer van "de Fakkel" niet laten afdrukken. Zo zal natuurlijk die oorlog direct voor een socialistische verklaring, en de Fakkelmensen hebben hun zin.

Vroeger hebben wij deze zaak meer theoretisch gesteld, waarom men ons dan natuurlijk voor menschen uitmaakt, die van de practische politiek geen verstand hebben. Doch nu hebben wij de zaak ook eens van de practische kant bekeken, waar we ook nooit voor torug schrikken.

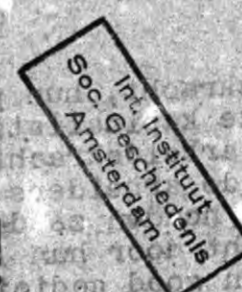
Van de obligatielooning zijn uitgeloofd de nummers: 25, 30 en 36.

De verantwoording vrijwillige bijdragen kan er het niet meer bij, komt in 't volgend nummer.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkeloosheid en telkens diepere ontwringing van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven.

De toenemende verzaking en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in diesen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwesenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

Zevende Jaargang No: 8.
Juni 1934.

No: 1.

DE "KOERSVERANDERING" van de SOCIAAL-DEMOCRATIE.

Wat we hier in Holland meemaakten op het Paaschoongres van de S.D.A.P. is geen op zichzelf staand verschijnsel. In alle landen is de sociaaldemocratie aan het "koersveranderen". Zooals ze internationaal al eenige malen eerder van koers veranderd is. Voor 1914 was de sociaal-democratie een beweging, die door middel van parlementaire en vakverenigingsstrijd voor lotsverbetring van de arbeidersklasse binnen het kapitalisme vocht. Toen al volbrak zich het proces, dat zich binnen die beweging een afgesloten leidersgroep vormde, met niet meer dezelfde belangen als die van de arbeiders. Zoals de arbeiders in die tijd hun strijd voerden kon dat niet anders, maar het bracht toch mee dat ze de invloed op hun organisaties verloren, juist naarmate ze in grooter getale tot die organisaties toetraden. In 1914 bleek hoever deze leidersgroep reeds van het bewuste deel van de arbeidersklasse vervreemd was. Bij het uitbreken van de wereldoorlog had de eerste groote koersverandering plaats; de sociaal-democratische leiders verloochenden hun internationale beginselen en schaarden zich met hun apparaat overal achter hun nationale bourgeoisie. Daarmee handelden ze misschien wel in de gesst van groote nog burgerlijk ingestelde arbeidersmassa's, die zich telkens voor die politiek verklaren, waarvan ze direct het meeste voordeel verwaarten, zonder de taak te zien die voor hun klasse is weggelegd, en die gemakkelijk meegesleept worden door het machtige propaganda-apparaat van de bourgeoisie. Maar ze handelden stellig tegen de traditie en de wil van die arbeiders, die steeds tot het actieve kader van de beweging hadden behoort en met groote persoonlijke offers de organisaties hadden opgebouwd, die nu ineens bij de organisatie van de oorlog werden ingeschakeld.

Vanaf dit oogenblik staan de levensvoorwaarden voor het sociaal-democratische leidersapparaat duidelijk vast. Ze zijn de beroepsbemiddelaars tusschen bourgeoisie en proletariaat; hun